

Адрес: Редакция в „Желъзничарски подеж“,
Бул. „Ломско шосе“ № 6 — София, тел. 3-13-23
.....

СВ. СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИИ

Всяка година на 24 май се почита паметта на светитъ братя Кирилъ и Методий — основатели на славянската писменност, апостоли и просвътителъ. Този день е единъ отъ нашитъ голъми национални празници, въ който се манифестира устремътъ ни къмъ просвѣта и наука.

ДА СЕ ГОРДѢМЪ

ЗА БЪЛГАРИТЪ

(Мнения на разни пжтешственици и учени)

Българитъ притежаватъ качества, които осигуряватъ процъвтването на народитъ. Българската раса е здрава, силна, плодovitа, нравствена и тя ще създаде едно успѣващо общество.

Лавеле — 1886 г.

Работната сила на българина е неизчерпаема. По духъ той е миролюбивъ и добросъдеченъ.

Иречекъ — 1819 г.

По-голѣмата частъ отъ зърненитъ храни, които Балканитъ изпращатъ въ странство, се дължатъ на българитъ-земедѣлци. Българинътъ е спокоенъ, работливъ, смиленъ селянинъ, добъръ съпругъ и добъръ баща.

Реклю — 1879 г.

ДЕТСКО ТВОРЧЕСТВО

Пролѣтъ

Лястовички мили птички
пакъ пристигнаха отъ югъ.
Щъркелитъ дългокраки
тракатъ, тракатъ тукъ.
Тъ дойдоха отъ далече
съ чудно сладката си вестъ:
Пролѣтътъ дошла е вече.
Всички радостни сме днесъ.

Емилъ Захариевъ, у-къ

■■■

Май

Отново дойде китенъ май,
разцвѣнаха цвѣтата. . .
Червени облачета рой
летятъ въвъ небесата.
Запѣха славеитъ пакъ
въ градински вейки спотаени.
Изкара стадо младъ овчаръ
на паша по поляни.

Кирилъ Йордановъ, уч. III отд.

■■■

Презъ май въ Дръновския балканъ

Бавно слизае къмъ гарата. Задъ насъ оставяме градътъ, който заспиваше подъ омайнитъ звуци на рѣката. Предъ насъ тя блѣсна, като сребърна лента, окжпана отъ лунната свѣтлина. Високо издигнала чело, луната хвърляше лека фосфорна свѣтлина и заливаше отсрещнитъ баири съ синкаво сребристъ цвѣтъ. Нѣкаква таинственостъ царѣше тукъ. Цѣлата природа бѣ покрита съ фантастичности, които караха въображението да заработи.

Ненадейно кукувица се обади изъ гарата, а гласътъ ѝ безъ отзивъ, отекна отъ пуститъ тъмни усой. Рѣката все пѣеше своята тиха, нѣжна, приспивателна пѣсень. Всичко това се сливаше въ една вълшебна омайна музика. Колко приятно ми бѣше въ тоя часъ: никакъ не ми се отдѣляше отъ този кжтъ.

Бор. Н. Славчевъ, у-къ

НАША ПОЩА

— Стих. „Велкденско зайче“, печатано въ миналия брой на вестничето ни, е отъ Янко Д. Урумовъ, Г. Орѣховица, а не отъ Д. Пеневъ, както погрѣшно сме отбелѣзали.

— Т. Хр. Жаразапрянова: по въпроса за хоръ, отнесете се до организацията.